

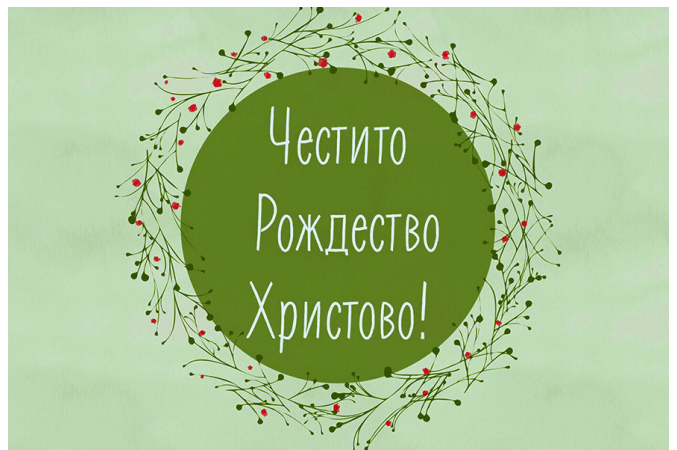
Божие СЛОВО

ГОДИНА XXXII, БРОЙ 06 (285) • 2022 година

ISSN 08615519

цена 0,60 лв.

Рождество е за всички

„Защото всички съгрешиха и са лишени от Божията слава, но се оправдават даром от Неговата благодат чрез изкуплението, което е в Христос Иисус.“

(Римляни 3:23-24)

Всяка година празнуваме Рождество. Това е красив момент на радост и добри вести. Украсяваме елха, окачваме светлини, пеем хубави рождествени песни и си раздаваме подаръци. И всяка година ние,

християните, обичаме да напомним на всички, че празнуваме заради Иисус. Но колко често наистина сядаме да помислим върху това защо Той е причината за нашия празник? Защо изобщо има празник? Защо

Иисус напусна Небето, за да дойде на земята?

1. Защо Рождество Христово е за всички?

Краткият отговор: нашия грях. Господ ни обича толкова много! Той ни сътвори по Негов образ и подобие (Битие 1:27). Ние сме перлата в короната на Божието творение. Създадени, за да Го прославяме и да се радваме на съвършена връзка в Неговото присъствие за вечни времена като Негови любими деца. Това е била съдбата ни, за която сме били създадени... това е било преживяването на Адам и Ева. Те ходели с Бог, говорили с Бог и се наслаждавали на Неговото присъствие. Те имали шанса да живеят в призиванието си и да се радват на плодовете на райската градина.

„И Господ Бог взе човека и го засели в Едемската градина, за да я обработва и да я пази. И Господ Бог заповяда на човека и каза: От всяко дърво в градината свободно да ядеш...“ (Битие 2:15-16)

Но после всичко се обръква... **в момента на падението.**

Адам и Ева позволили на гордостта и себичното начало – на своето желание да бъдат „**като Бог**“ – да помрачат разсъдъка им. И тъй като позволили да бъдат заблудени от змията, те, както и всички ние, отпаднали от благодатта. В този момент, както ни казва апостол Павел в Посл. Римляни 5:12: „Чрез един човек грехът влезе в света и чрез греха – смъртта, и така смъртта премина във всички хора, понеже всички съгрешиха“.

Най-лошото е, че самото нещо, което искали – да бъдат като Бог – било нещо, което те вече имали. Те били Негов образ и подобие и техните сърца и души носели отпечатъка Му. И нещо, което са пожелали са изгубили в същия момент. В „Грях и изкупление“, Джон Гарниър заявява: „Така грехът предизвиква отчуждение и враждебност към Бога, или, с други думи, морално разделение между грешника и Бога, което е духовна смърт; и обратното на това е съживен, подарен живот, тоест помирение с Бог.“

Грехът на Адам и Ева заразил

всичките им деца, всеки един човек в историята. Той създал разлом, разделение между нас и Святия, съвършен Бог. Всяко дете, родено оттогава, е родено духовно мъртво, отделено от Бога – с изключение на едно. Щом сме родени духовно мъртви, когато ни застигне и физическата смърт, тя става смърт завинаги, без възможност за помирение.

В Римляни 6:23, апостол Павел пише: „Защото заплатата на греха е смърт“. Грехът в Едемската Градина докарва на цялото човечество незабавна духовна смърт и крайният дълг, който трябва да бъде заплатен за човешкият грях е пълната смърт, която се случва заедно с физическата смърт.

За да покрие дълга за греха (който е смърт), нещо друго (или някой друг) трябва да загине вместо грешника. Затова приносът на жертва станал необходим, за да заплати за греховете. Защо? Защото цената за нашия грях е смърт „и без проливането на кръв няма опрощаване.“ (Посл. Евреи 9:22)

Това станало за пръв път веднага след падението. „Бог направил кожени дрехи на Адам и на жена

му.“ (Битие 3:21) За да може Бог да облече Адам и Ева и да ги освободи от техния срам, Той трябвало да убие животното, да пролее кръв.

Целият Стар Завет е пълен с кръвни жертви, които са имали за цел да покриват греховете на хората. Но Посл. Евреи 10:4 ни уверява: „Не е възможно кръвта от юнци и от козли да отстрани греховете“. Това просто не било достатъчно!

И затова историята на Рождество Христово е толкова силна! Историята на Рождество Христово е за мига, в който величественият план на Бог се осъществил. Как? „**Защото Бог толкова възлюбил света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, за да има вечен живот.**“ (Ев. Йоан 3:16)

Иисус, съвършеният Божий Син, казва: „Ето, идвам – в свитъка-книга е писано за Мен – да изпълня Твоята воля, о, Боже.“

(Посл. Евреи 10:7).

„Той даде Себе Си за нашите грехове, за да ни избави от настоящия свят на злото според волята на нашия Бог и Отец.“ (Галатяни 1:4). Той заплати цената за нашия

грях, веднъж завинаги, за да ни дари Божия дар, който е „вечен живот в Христос Иисус, нашия Господ.“

(Римляни 6:23)

Заради Иисус можем да прославяме и да се наслаждаваме на Бог дори още по-отблизо, отколкото Адам и Ева някога са могли! Ние не само ходим редом с Бога, но имаме и Божия Дух вътре в нас!

2. Колко прекрасно е Името

„В началото бе Словото; и Словото беше у Бога; и Словото бе Бог. То в начало беше у Бога. Всичко това чрез Него стана; и без Него не е ставало нищо от това, което е станало.“

(Ев. Йоан 1:1-3)

Кое е първото, което научаваш за някого, когато се запознаваш с него? Името му. То ни идентифицира. Изгражда образ у нас при споменаването му. **Имената имат значение.** В древни дни имена са давани поради различни причини.

Сам Бог кръсти първия човек Адам, което от иврит е една и съща дума с „човек“. Адам кръсти жена си Ева = живот, защото „бе майка на всички живи“.

Бог преименува Аврам (висок отец) в Авраам. „Не ще се именуващ вече Аврам, но името ти ще бъде Авраам; защото те направих отец на множество народи.“ (Битие 17:5) Той също смени името на жена му: „После Бог каза на Авраама: Не наричай вече Сарайя жена си Сарайя (моя княгиня); но Сара (княгиня) да бъде името ѝ.“ (Битие 17:15) Ако нямаше смисъл, Бог не би го направил.

Исаак, означава (смях), заради смеха на Сара, когато Бог ѝ каза, че ще има син. Яков = който хваща петата, или заместващ, защото улови петата на брат си при раждането и в последствие му взе първородството. Израел = един, който се бори с Бога. Имената в Библията са наистина значими, защото често ни казват нещо за човека.

Това е особено вярно за Бог, чиито многобройни имена са от огромна важност. От Всемогщият Бог до Господ пастир мой, всяко название на Бог в Библията разкрива нещо за Него. И от всички имена, дадени на Бог в Библията, най-интересното и най-неповторимото

вероятно е това, с което Той е назван в Ев. Йоан 1:1: „**В начало бе Словото и Словото беше у Бога и Словото беше Бог...**“

Интересно е Името, Словото = Логос. Концепцията за „логос“ е силна, сложна и красива представа. Най-простият начин да обясним гръцката философия е да кажем, че „логос“ е „причина или неизказана обосновка за нещо“. Тази дума има съвсем различно значение от думата *laleo* (lal-ye'-ō) v. = да говори, т.е. да говори думи.

Тя е различна и от **думата рема**: ῥῆμα *rhema* (rhee'-ma). Означава изказване, поток от думи (индивидуално, колективно или специално); въпрос или тема, разказ, заповед или спор.

Логос е по-скоро ядката, сърцевината, смисъла на нещо, а думите (напр. лалео и рема) са обвивката, която ги визуализира. **Но ние ще бъдем съдени по смисъла, който влагаме в думите.**

„Защото от думите си ще се оправдаеш, и от думите си (логос) ще се осъдиш.“ (Ев. Матей 12:37)

Този термин (логос) се смята, че е „всеобхватният разум, присъстващ във всичко; обвързващите закони, които поддържат всичко, което съществува“.

В еврейската култура тази представа се отнася за **динамичната сила** на Божията воля. Там често се използва терминът „мемра“, който произлиза от арамейската дума „говоря“ и описва „творческата дейност и воля“ на Бог.

Това разбиране на понятието, както и терминологията, използвана в Йоан 1:1, ни връща към разказа за сътворението в Битие 1. Там виждаме как Бог говори и след това всичко във Вселената се появява. „Световите са били устроени с Божието **Слово**, така че видимото не стана от видими неща.“

(Посл. Евреи 11:3)

Така че в Ев. Йоан 1:1, когато казва: „В начало бе Словото; и Словото беше у Бога; и Словото бе Бог“, апостолът ни казва, че **Иисус Христос, Божият Син, е живото въплъщение на Словото Божие.** Той е Бог в плът, образът на Невидимия Бог; Онзи, Който с думи

даде начало на волята Божия.

„В начало Бог създаде небесата и земята.“ (Битие 1:1) „Защото Той каза и стана; Той заповяда и се утвърди.“ (Псалми 33:9)

Той е нравът, сърцето, волята и умът на Бог Отец, разкрити пред света. Той е всеобхватният разум, присъстващ във всичко.

„Той е образ („икон“: самата същност, отпечатък, отражение, изображение; огледален образ) на невидимия Бог, Първородният на цялото творение; защото в Него беше създадено всичко, което е на небесата и на земята, видимото и невидимото – било престоли или господства, или началства, или власти – всичко беше създадено чрез Него и за Него; и Той е преди всичко и всичко чрез Него се крепи.“

(Колосияни 1:15-17)

И познай какво? Йоан 1:14 ни казва, че **Словото**, Онзи, Който поддържа вселената и чрез Когото цялото творение съществува, „стана плът и пребиваваше между нас“.

Това е смисълът на Рождество Христово: Словото стана плът! Бог стана човек! Той ни обича толкова много, че напусна рая, за да можем ние да влезем там и да сме заедно с Него завинаги!

Затова в Ев. Матей 1:23 виждаме как ангелът заявява на Йосиф: „Ще Го нарекат Емануил“ (което значи „Бог с нас“). Божият Син бил изпратен, за да разкрие пред света мислите и сърцето на Своя Отец – Неговото Слово... и за да ни спаси. Затова ангелът заръчва на Йосиф да Го нарече Иисус („Йешуа“ – Бог е спасение) – „защото Той е, който ще спаси народа Си от греховете му.“

(Ев. Матей 1:21)

*Сега, когато се подготвяме да отпразнуваме Рождество Христово след няколко дни, спомни си, че **Емануил**, нашият скъпоценен **Иисус**, вечното **Слово**, нашият **Цар** и **Спасител**, дойде на земята, за да можем да познаем Бога дълбоко и да усетим Неговото присъствие лично, и за да бъдем спасени. Той дойде, за да подари на хората „правото да станат Божии деца“!*

Пастор Владимир Владимиров

Тиха нощ, свята нощ...

Витлеемската църква „Рождество Христово“

Родината на тази песен е Бавария (1818 г.). Поетът Йосиф Моор бил свещеник в Обернсдорф, а композиторът – негов приятел, учителят Франц Грубер – органист в църквата.

Свещеникът веднъж посетил един болен, който живеел доста далеч. Било през месец декември.

Посещението, дивното небе, величественият тих пейзаж и двете села Арнсдорф и Обернсдорф ниско в долината при лунна светлина го пренесли в едно чудно настрояние – подобно на видение. Духом той видял пещерата, където Мария и Йосиф, изпълнени с радост, пазели Детето. Долината наоколо му се видяла като пасбището на овчарите, които пазели стадата си и с тръпнещи сърца тръгнали да търсят обещания Спасител. Понеже Моор носел в сърцето си същия силен копнеж към Изкупителя, той ясно виждал пред себе си тази картина.

Когато слязъл в долината при приятеля си Грубер, той бил приветстван най-любезно. В течение на разговора станало дума, че големият орган с тръбите в църквата е повреден. Моор казал: „Ние трябва да поднесем нещо ново, за слава на детето Иисус. Аз ще съставя текста, а ти ще напишеш мелодията, тъй като си способен на това.“

Двамата се съгласили.

Йосиф Моор си отишъл, светнал малката лампа и потънал в дълбоко размишление, преживявайки отново картините на тази вечер. Взел перото и описал това, което греело в душата му.

По обяд на следващия ден той представил на приятеля си текста на песента. Грубер го прочел и възкликнал: „Скъпи приятелю, това, което носиш, е небесен дар!“

Веднага седнал на пианото и засвирил мелодията, която добре познаваме: „Тиха нощ, свята нощ...“

Дошло Рождество Христово. Вместо повредения орган, един духов оркестър придружавал песните на празничното събрание. Накрая на Богослужението свещеникът застанал до Грубер. След тихата и кратка прелюдия на цигулка църквата потреперила от силния бас и звучния тенор на двамата творци. Зазвучала величествената песен:

„Тиха нощ, свята нощ...“

Слушателите били пленени от обаянието на думите и мелодията, изляни в едно. В края на службата всички ги поздравили за чудно хубавата песен. Един стар човек стиснал ръката на учителя и казал: „Тази песен ще се пее и когато ние отдавна сме умрели.“

Така и станало!

ПЕСЕНТА НА МАРИЯ - МАЙКАТА ГОСПОДНА

И Мария каза: Величае душата ми Господа,

И зарадва се духът ми в Господа Спасителя мой;

Защото погледна милостиво на низкото положение на слугинята Си,

ето, от сега ще ме ублажават всичките родове.

Защото Силният извърши за мене велики дела; И свето е Неговото име.

И, през родове и родове Неговата милост е върху ония които Му се боят.

Извърши силни дела със Своята мишца.

Разпръсна ония, които са горделиви в мислите на сърцето си.

Свали владетели от престолите им. И въздигна смирените.

Гладните напълни с блага. А богатите отпрати празни.

Помогна на слугата Си Израил, за да помни да покаже милост (Както бе говорил на бащите ни) към Авраама и към неговото потомство до века.

Ев. Лука 1:46-54

**В Библията пише,
че ние сме светлината
и солта на земята**

КАК БИБЛИЯТА Е ДОСТИГНАЛА ДО НАС?

Как и върху какво е била написана Библията?

Ако някой преди 5000 години е искал да напише „писмо“, не е употребявал мастило и хартия. Тогава се е използвало т.нар. клинописно писмо: знаци и символи се издълбавали върху глинени плочки, които след това се изсушавали или се изпичали. При разкопки на древни градове в днешна Сирия и Ирак са намерени хиляди малки глинени плочки и стълбове с таква писмо.

Приблизително по същото време египтяните развили друг вид пиктографска и символна писменост (йероглифите), която се среща и в пирамидите. Цели векове били нужни на езиковедите, за да дешифрират писмеността на тези най-стари езици в развитието на човечеството.

Големият недостатък на всички подобни писмености бил, че се състоели от стотици знаци. Едва около 1500 г. пр. Хр. възникнала азбуката. С някои промени тя започнала

Египетско писмо – йероглифи

да се разпространява бързо от около 1000 г. пр. Хр. Този вид писменост е в основата на азбуките, които използваме и днес.

Освен върху глина, камък или дърво през следващите векове хората започнали да пишат и върху папируси, изработени от стъблата на растението папирус. По-късно вече използвали пергамент (обработени по специален начин животински кожи), който можел да се сгъва на свитъци.

Така Бог по чуден начин се погрижил, когато настъпило времето

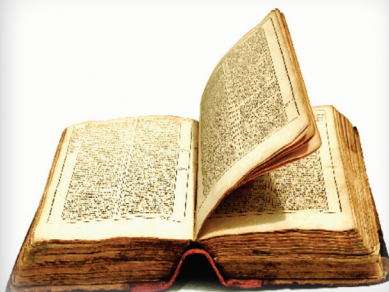
да бъде написана Библията, да има на разположение проста, но ясна система за писане.

Библейските документи се пишат, събират се и се съхраняват внимателно

Мойсей бил един от първите автори на Библията. На няколко места в Писанието четем как Бог му поставя задачата да записва в книга всичко, което се случва. Чрез богоизбрания народ Израил били написани, събрани и внимателно съхранени различните книги от Стария Завет. Около 400 г. пр. Хр. Старият завет вече бил завършен. Той е написан на еврейски език, само няколко кратки пасажа са на арамейски. Едва след смъртта и възнесението на Иисус Христос, до края на I век сл. Хр. били написани книгите и Посланията от Новия завет – на широко разпространения тогава гръцки език.

Мойсей умира около 1400 г. пр. Хр., следователно можем да кажем, че **Библията е написана за около 1500 години.**

СТЕЧЕЛЕТЕ
ВАШИТЕ ДЕЦА,
СЕМЕЙСТВА,
РОДНИНИ
ЗА
ИИСУС
ХРИСТОС!

ОТЧЕ НАШ

Отче наш, Който си на небесата, да се свети Твоето име;

Да дойде Твоето царство;

да бъде Твоята воля, както на небето, така и на земята;

Дай ни днес ежедневния хляб;

И прости ни дълговете, както и ние прощаваме на нашите длъжници;

И не ни въвеждай в изкушение, но избави ни от лукавия; защото царството е Твое, и силата и славата, до вековете. Амин.

(Ев. Матей 6:9-13)

ЦЪРКОВЕН ПАРАЗИТИЗЪМ

Преди време работех като общ работник и се занимавах с всичко. Правехме кофраж за изливане на бетонова ограда на една къща в Баня. Аз лично доста бързо схващам. Допадаше ми в работата това, че се уча на нови неща, които са интересни и някак си гледаш един завършен здрав продукт. Като минеш през процеса на неговата направа, ти е още по-интересно, защото придобива логика, смисъл и ти израстваш в познанията си и мирогледът ти се променя. Вече не виждаш просто една ограда, а виждаш цял процес зад нея. Искам да ви кажа, че колкото и добре да се справях, не започнах да ходя по различни обекти докато се разхождам и да почна там да работя. Чували ли сте: „Аз не се разбирам с шефа, засегна ме нещо оня ден, ще ходя да правя кофраж при съседите, че и те строят, сигурно онзи шеф не е толкова груб и ще се държи по-добре към мен. Той бетонът си е бетон в крайна сметка, работата е една и съща, защо да не ходя да си работя всеки ден при друг шеф, който се държи по-добре с мен?“ Ако аз като работник мисля по този начин, как ще изградя екип с хората, с които работя? Как бих имал някакво издигане и изграждане?

Ще бъде ли пълноценна част от екип или ще съм паразит, който си търси различен приемник, към когото да се прикачи и да смуче, докато има изгода? Защо си позволяваме в Църквата да създаваме така наречен „паразитизъм“? Защо си мислим, че е „окей“ да ходим от църква в църква, без да се прикачим към едно място и да станем една активна и допринасяща част към Божието тяло? Той не е Господ на необмислените работи и на хаоса. Хващали е някой пръчки вързани на сноп? Имаше едно време една такава реклама, не помня за какво беше, ама един, като примитивен човек, хващаше една пръчка и с лекота я трошеше в коляното си, после хващаше много пръчки, вързани на сноп,

и резултатът беше различен. Защо? Защото е много по-трудно да счупиш нещо здраво и една цяла система от различни части, които дори сами поотделно да са слаби, то те, като са заедно, са силни. По същия начин е устроена и Църквата. Както Божието тяло е изградено от много части с различна функция, така и всяка една църква и общество си е като едно тяло и организъм с различни части. Господ е пратил различни хора с различни дарби, които да допринасят заедно за едно правилно функциониране и да си помагат.

Една от най-големите цели на дявола е да те накара да си мислиш, че няма значение къде ходиш и дали изобщо ходиш някъде. Дали си някъде прикачен в едно семейство, стига да си се молиш и да си четеш Библията и да си вярваш. Ако успее така да те отдели, ставаш много по-уязвим. Изпаднеш ли в някакво изпитание или проблем, няма кой да ти помогне. Един човек много по-лесно се дърпа към света, отколкото много заедно.

1. Пръчка, отделена от лозата, е прекрасна запалка

„Аз съм лозата, вие сте пръчките; който пребъдва в Мен и Аз в него, той дава много плод; защото, отделени от Мене, не можете да направите нищо. Ако някой не пребъде в Мене, той бива изхвърлен

навън като пръчка и изсъхва и ги събират и ги хвърлят в огъня, и те изгарят.“ (Йоан 15:5-6)

Преди всичко трябва да разграничаваме служението от служителя. Ние всички трябва да служим на Господа, но като хора и служители, не сме перфектни. Понякога съгрешаваме, може да кажем думи, които нараняват. Мнозина се оправдават с това, че някой ги е обидил, или някой ги е погледнал леко така с бялото на окото. Затова са спрели да посещават дадена църква, а някои дори изпадат в крайността да отричат Църквата, защото някой ги е обидил. Нека разграничаваме служението от служителя. Всичко е чрез Бог и за Бог. Ние трябва да бъдем пръчки, които дават плод, за да не бъдем изхвърлени на огъня.

Ние всички имаме една цел – да придобием вечен живот. Всички искаме да достигнем една и съща дестинация. Стремим се да живеем Богоугоден начин на живот. Важно да сме даващи плод.

2. Дарбите са различни

„Ако е пророчество, нека прокуваме съразмерно с вярата; ако е служене, нека постоянстваме в служенето; ако някой поучава, нека постоянства в поучаването ако увещава – в увещаването; който раздава – да раздава щедро; който управлява – да управлява с усърдие; който показва милост – да я показва доброволно.“ (Римляни 12:5-13)

Господ е дал различни дарби за общата полза на неговото тяло. Аз може да съм най-добрият музикант на света, но не дойдат ли сестрите да почистят, мръсотията няма да се хване на хоро и да си тръгне сама магически. Брат Найдено много добър бетонджия, ама тези дни ми каза, че е музикален инвалид. Разберете, че всичко е дадено от Господ и е за Господ. Заровиш ли талантите си в земята, ще ти се отнеме и малкото, което имаш. Важно е да развиваме талантите си, важно е да ги използваме за Негова слава. Много обичам да се захва-

щам с нещо ново или опитвам нов метод, за да си улеснявам работата. Много ми харесват иновациите и това, че може човек да извърши едно и също нещо по няколко различни начини по-лесно и по-ефективно. По същия начин сме и ние в църквата. Ние реално не правим нищо кой знае колко по-различно от хората в църквата преди 2000 години. Но сега имаме социални мрежи. Улеснен начин на придвижване, по-хубави инструменти, по-добри ефекти за пеене. Море от помощни устройства, които можем да използваме, за да разширяваме Божието царство по-ефективно, да привличаме различни възрастови и социални групи хора. Ако се разровите в страницата на Църквата ни „Дом на радост“, може да видите Богослужения преди 7-8 години. Ще осъзнаете какъв прогрес имаме в доста отношения. Това е така, защото някой е бил активна и допринасяща част към тази църква и това семейство. Давани са идеи, развивани са таланти...

3. Вие сте свято свещенство и се съграждате в духовен дом

„Вие обаче сте избран род, царско свещенство, свят народ, народ, който Бог придоби, за да възвестява превъзходството на Този, Който ни призова от тъмнината в Своята чудесна светлина.“ (1 Петър 2:9)

Искам да ви кажа, че ние всички сме били духовни бебета. Някой ни е давал духовно мляко, някой ни е обгрижвал, наставлявал, помагал ни е да не се връщаме към старите си пътища. Затова първото нещо за един новоповярвал християнин е да стане част от Църква и да почне да расте в познание. Божията воля не е да останем бебета, които макар и сладки, не могат да се грижат за себе си и имат постоянна нужда от закрила и помощ. Божията воля е да растем духовно. Да станем зрели хора, които се справят и успяват да помагат на останалите. Да имаме семейства, деца, внуци... Някой ще каже, че посещава една църква, защото храната е по-лесна за смилане и е леко Словото, което се говори. Това е супер, обаче, това не е Божията воля ти да останеш духовно бебе до края на живо-

та си. Господ иска да станем духовни стълбове, примери за вяра, да придобиваме души, да имаме духовни деца и внуци.

Искам да ви попитам, скъпоценни. Как ние можем да изпълним всичко това, ако ние не сме част от едно място и служение? Как ние можем да помогнем на брат си и на сестра си във всичко това, а и самите ние да сме твърди, ако ние сме сами и не посещаваме една конкретна църква? **Не бъдете като ракови образувания!** Звучи грозно, звучи гадно, но има хора, които във всяка църква им знаят лицето, а някои даже като ги видят и почват да се правят, че си говорят със стената, само и само да ги избегнат. Това не радва Господ. Не обикаляйте църквите. **Не говорете против Божиите служители!** Не ходете от църква в църква да изобличавате човек след човек под претекст, че Господ ви е говорил. Не може човек да тръгне да оправя света, ако неговият личен свят е хаос.

„Така и вие, по-младите, покорявайте се на презвитерите. Да, всички един на друг. Облечете се със смирение, защото Бог се противи на горделивите, а на смирените дава благодат. И така, смирете се под мощната ръка на Бога, за да ви възвиси своевременно и всяка ваша грижа възложите на Бога, защото Той се грижи за вас.“

(1 Петрово 5:1-11)

Искам да обърна внимание на 5-ти стих. Защо е записано по-младите да се покоряват на по-старите?

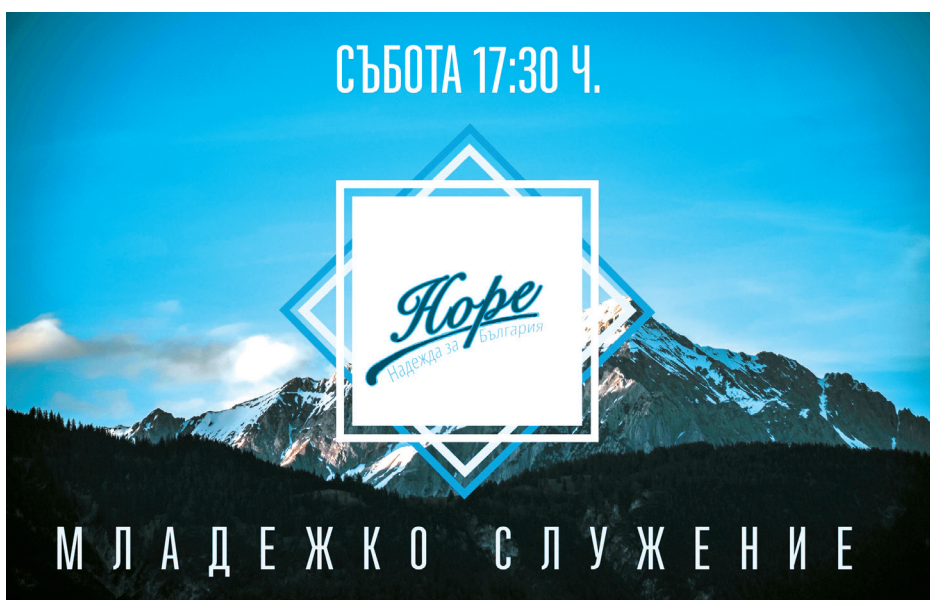
Нима трябва да се мешат поколенията? Именно тук идва и следващата точка, която ще засегна.

4. Приемственост

Господ не каза на апостолите: идете и научете хората в една и съща възрастова категория, с еднакъв социален статус на Моето Слово и правете църкви с хора с еднакви борби, знания, интереси, възраст и т.н. Не! Господ иска да има приемственост между поколенията. Да има както дечица, така и по-пораснали братя и сестри във вярата. Важно е да не се събираме гледайки само дали сме с млади хора с нашите интереси и да си излизаме насам натам. Да не се събират и само по-възрастните братя и сестри и да си казват: То тези са още млади и не са дошли на нашия хал. Разбира се, хубаво е да има и младежки събирания и молитвени събирания и хвалебствени събирания. Да, това са все Богослужения, които хората посещават заради дадени интереси и с определена цел.

Но в **неделя сутрин** е важно да се събират и малки и големи в Църква и да бъдат в единство. Това радва Господа! Нека не си позволяваме да бъдем паразити, които скачат от клонче на клонче. Наистина да почувстваме принадлежност на мястото, на което Бог ни е поставил и да станем една допринасяща и активна част за Неговото царство! Господ не е Бог на безредието и хаоса. И благоволява в това да Му служим!

Симеон Владимиров

КОЙ СИ ТИ, ГОСПОДИ?

Днес желая да насоча вниманието ви върху един актуален въпрос: Познаваме ли Бог? Отговорите обикновено са различни: От категорично „ДА“ до също сигурно „НЕ“, но аз мисля, че всеки разумен човек би се замислил преди да даде категоричен отговор на този въпрос.

Какво означава да познаваш някого? Мен ме познават много хора. Проповядвам в много църкви, бил съм политическа личност... Хората ми казват че ме познават, но аз не познавам много от тях. Има хора, които имат таланта да помнят тези, с които се срещат. Моят брат Милчо беше такъв човек. Той живееше в София, а аз в Ямбол. Когато дойдох в нашия град и излизахме с него, той спираше всеки втори на улицата и го заговаряше, казвайки името му, откъде е и с какво се занимава.... и започваше да му благовества. Това е талант, дар от Бога, какъвто аз нямам, но този дар му помагаше да бъде един от най-добрите евангелизатори на България.

И така, какво означава да познаваш някого?

- Да познаваш по лице. Днес ние гледаме всеки ден по телевизията лицата на политици, артисти, знаменитости. Значи ли това, че ги познаваме?

- Да си слушал за някой. Слушали сме много разкази и легенди за различни личности, но когато ги срещнем, често се разочароваме.

- Да си се срещнал с някого. Това още не означава, че го познаваш. Една среща може да бъде само начало на познатство.

- Народът казва: „За да опознаеш някого, трябва да изядеш една торба сол с него“.

Може ли изобщо човек да познае Бога? Или казано по друг начин – познаваме ли е Бог? Ще изброя няколко причини, поради които за човек е невъзможно пълното познание на Бог.

Човекът е ограничен в прос-

Иисус Христос казва:
„Аз дойдох като светлина на света, за да не остане в тъмнина никой, който вярва в Мен.“
 (Йоан 12:46)

транство. Бог е безкраен, вездесъщ. Човекът е с ограничени възможности и сила. Бог е Всемогъщ. Човекът е временен. Бог е вечен, без начало и край.

1. Общо откровение

Това включва видимата за нас част от Божиите творения. Вселената, земята, природата, флора и фауна. Всичко това разкрива Бог като велик творец, безкрайно мъдър, разполагащ с безкрайна мощ и способности. Съвършено прецизен и в същото време гениален естет, правещ всичко по съвършен начин. „Понеже от създанието на света, това, което е невидимо у Него, сиреч, великата Му сила и Божественост, се вижда ясно, разбираемо чрез творенията, така щото, човеците остават без извинение.“ (Римляни 1:20)

2. Допълнително откровение

Още от създаването на човека, Бог желае да има общение, тоест разговор със Своето най-висше творение. През всички векове Той е говорил чрез пророците си, как-

то се казва в Евреи 1:1 и е наредил волята Му да бъде записана в тази велика книга Библия. Така хората имат уникална възможност да научат много за Бога. Това не е една обикновена книга, това е послание на Твореца до творението. Четеш ли тази книга?

3. Извънредно откровение

Бог изпрати Сина Си на тази земя, за да Го изяви по един достъпен за човека начин. Няколко пъти сам Христос казваше, че Той и Отец са едно. В Йоана 14:7 четем: „Ако бяхте познали Мене, бихте познали и Отца, отсега Го познавате и сте Го видели.“ А на Филип Иисус казва: „Който е видял Мене, видял е Отца.“ Скъпи приятелю, искаш ли да познаваш Бога? Най-верният начин за това е да познаеш Иисус!

Познанието на Христос предполага живот с Него! Християнството не е религия, не е традиции или ритуали, това е живот с Христа! Така от личен опит ние познаваме Христа. Словото ни говори: „Вкусете и вижте, че Господ е благ.“

Познал ли си така Иисус? Ако не, то не отлагай повече! Сега е моментът! В Евангелието от Йоана 17:3 е писано: „Това е вечен живот, да познаят единния и истинен Бог и Иисуса Христа, Когато Той е пратил.“ Разбираш ли, познанието на Христос е и условие за получаване на нещо, което няма с какво да се сравни! Вечен живот в славата и присъствието на твоя велик познат! Как мислиш, не си ли заслужава?

В Еремия 31:33, 34 Бог казва: „Идва време, когато вече няма да казват, познай Господа, защото всички ще Ме познават. Защото ще простя беззаконията им и греховете им няма да помня.“

И така, днес имаш чудесна възможност! Запознай се с Господа и започни своята лична връзка с Него! Това е щастлив живот! Казвам ти го от опит! И това е вечен живот! Споделям го с увереност!

П-р Ангел Томев

ПОКЛОНЕНИЕ НА МЪДРЕЦИТЕ

Очевидно бяха пътували дълго. Можеше да се разбере от багажа им, съдовете, кесии-те, кожените торби и плетени кошници, от техните странни дрехи и кокалести чуждестранни лица. Дори камилите им бяха някак по-различни от камилите в Ерусалим.

- Особени са те – казваше на своите приятели съдържателят на хана, в който се бяха настанили чужденците. Царе – не бих се учудил, ако са царе, учени или звездобройци от източните земи. И мъдри, отбележете, много мъдри.

Вярно беше това, което казваше съдържателят. Странните посетители бяха наистина чужденци от Изтока. Много далеч, в тяхната държава, те бяха видели нова звезда в нощното небе. Според техните книги и легенди това беше знак за раждане на цар – истински, много велик цар в далечна Юдея. Звездата им казваше да напуснат домовете си, да пътуват и да намерят царя; и те носеха скъпоценни дарове в торбите на седлата си. Изтощени и уморени, те най-после бяха дошли в държавата Юдея и в града Ерусалим, където Ирод властваше като цар.

Цар Ирод беше стар и много жесток. Той и неговите придворни не знаеха нищо за раждането на друг цар по тези земи. Но когато веднъж събра държавници и съветници, те му известиха за древно предсказание от свитъка на пророк Михей. Царят на Израел щеше да се роди в отдалечения само на няколко километра град Витлеем.

Ирод беше толкова лукав, колкото и жесток. Той каза на мъдреците как да стигнат до Витлеем и ги изпрати до пътя.

– Когато намерите вашия цар – каза им той, – върнете се и ми известете, за да мога и аз самият да Му се поклоня. Но в злонамереното си сърце той планираше да убие детето и така да се освободи от съперника за своя трон. И така, мъдреците се качиха на камилите си, за

да изминат тези няколко километра на юг към Витлеем. Звездата, която бяха следвали от Изток, се движеше пред тях, докато накрая грейна над мястото, където бяха Мария, Йосиф и малкия им син. Така намериха Царя, за когото бяха дошли толкова отдалеч.

Чужденците разтовариха багажа си и като влезнаха с тържествена почит, паднаха на колена да се поклонят пред Иисус. Едно след друго те отваряха своите съкровища и даваха на Мария даровете, донесени за Него – блестящи на светлината на лампата злато и скъпоценности, подправки, благовонни масла, които изпълваха малката стая със силен аромат на тамян и мирта. Заминаха така тайнствено, както бяха пристигнали. Не се върнаха при цар Ирод, защото Бог ги беше предупредил насън да не му се доверяват. И те потеглиха към дома, без да се връщат в Ерусалим.

МОЛИТВЕНА ТЕЛЕФОННА ЛИНИЯ

Можете да се обаждате
за молитва и съвети
на следния телефон:

02/ 9973307

Кажете накратко
проблема си и ще получите
подкрепа от ходатайствения
молитвен екип!

ОБИЧАЙ, сякаш никога не си бил нараняван

Когато се влюбим, в началото нашият любим човек все още не ни е наранявал. И ние се чувстваме, че бихме направили всичко за него. Говорим само прекрасни неща за него, мислим през цялото време за него, виждаме го като перфектен.

Когато мине известно време, нещата се променят. След години този човек се е случвало да ни наранява неведнъж. Тогава нещата, които говорим започват да се променят, мислите ни за него - също и вече със сигурност знаем, че не е перфектен.

По-същия начин е и с децата ни - като са бебета, те са сладки, невинни, много лесно е да ги обичаме. В един момент, обаче, идва тийнейджърската възраст, която е предизвикателство за всеки родител. В този период те казват и правят неща, които ни нараняват.

Същото може да кажем и за църквата. Когато дойде нов човек, всички са много радостни и развълнувани да си говорят с него. Минава известно време и той/тя започват да виждат недостатъците в членовете на църквата.

Когато изпитаме болка, разочарование от поведението на някого, ни е по-трудно да обичаме безрезервно.

Как Бог ни възлюби?

Бог ни обича, въпреки всичките ни грешки и моменти, в които сме Го наранявали. Той избира да ни вижда в най-добрата ни светлина. Вярва в нас - всяка сутрин, като се събудим, очаква да вземем правилното решение. Дори често това да не се случва, Бог не се отказва от нас и не казва, че не ставаме за нищо и няма надежда за нас.

Ние сме призвани към същата любов - любов, която обича, сякаш никога не е наранявана. Често съдим хората по техните дела, а себе си по нашите намерения. Виждаме другите като виновни до доказване на противното, а себе си като невинни.

Иисус избра Юда за апостол, въпреки че знаеше, ще Го предаде

„Тогава Той се изкачи на планината и по-вика при Себе Си онези, които Сам искаше.

А когато те дойдоха при Него, избра от тях дванадесет, за да бъдат с Него и да ги изпраща да проповядват, да имат власт да лекуват болести и да изгонват бесове.

И избра дванадесетте: Симон, на когото даде име Петър, Яков Зеведеев и Йоан, брата на Яков, на които даде име Воанергес, тоест синове на гърма, Андрей, Филип, Вартоломей, Матей, Тома, Яков Алфеев, Та-

дей, Симон Кананит и Юда Искариот, който Го предаде.“ (Ев. Марка 3:13-19)

Иисус не само го избра, за да ходи с Него, но на първо място да бъде с него (да прекарват време заедно постоянно) и да му даде мисия в живота и духовна власт. До край Иисус вярваше, че Юда може да вземе правилното решение.

Иисус на кръста - сякаш досега не Го бяха били, унижавали, разпнали

„И когато отидоха на мястото, наречено Лобно, там разпнаха Него и злодеите - единия отгясно, а другия отляво. Тогава Иисус рече: „Отче, прости им! Те не знаят какво правят. А те хвърлиха жребий, за да разделят дрехите Му.“ (Ев. Лука 23:33-34)

Божите стандарти за любов

Иисус вдигна летвата за любов. Първото ниво е да **обичаме враговете си**:

„А на вас, които слушате, казвам: обичайте враговете си, добро правете на онези, които ви мразят, благославяйте онези, които ви проклинат, и се молете за онези, които ви пакостят.“

(Ев. Лука 6:27-28)

За **ближните** ни заповяда да ги обичаме, както себе си: *„Втората, подобна на нея, е: Обичай ближния си като себе си. Друга заповед, по-голяма от тези, няма.“*

(Ев. Марка 12:31)

И най-голямата любов между хората - съпружеската:

„Вие, мъже, обичайте жените си, както и

Христос обикна Църквата и предаде Себе Си за нея.“ (Ефесяни 5:25)

Ако някой в църквата те е разочаровал, обичай го. Ако детето ти не е в правия път, благославяй го и изговаряй с вяра благословения.

Бог ни е дал дефиниция за съвършената любов, към която да се стремим, в Първо Коринтяни 13 глава:

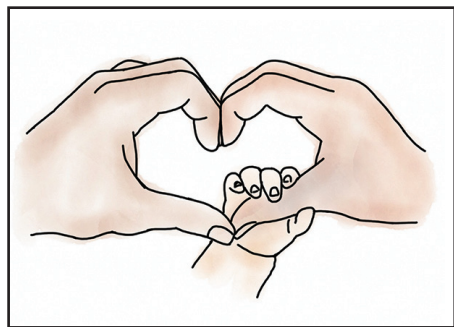
"Ако говоря с човешки и ангелски езици, а любов нямам, аз съм станал мед, която звънти, или кимвал, който дрънка.

И ако имам пророческа дарба, зная всички тайни и всяко знание, и ако имам пълна вяра, така че и планини да премествам, а любов нямам, нищо не съм.

И ако раздам целия си имот за прехрана на сиромасите, и ако предам тялото си на изгаряне, а любов нямам, никак не ме ползва.

Любовта дълго търпи и е милостива, любовта не завижда, любовта не се превъзнася, не се гордее, не безобразничи, не търси своето, не се раздражнява, не държи сметка за зло.

Не се радва на неправдата, и се радва заедно с истината, всичко премълчава, на всичко хваща вяра, на всичко се надява, всичко търпи.."

Любовта никога не отпада!

Автор и илюстрация
Мишел Цветкова

Овчари и ангели

„И на същото място имаше овчари, които живееха в полето и пазеха нощна стража около стадото си. И ангел от Господа застана пред тях и Господната слава ги осия. И те се уплашиха много. Но ангелът им рече: Не бойте се, защото ето, благовестявам ви голяма радост, която ще бъде за всичките люде. Защото днес ви се роди в Давидовия град Спасител, който е Христос Господ. И това ще ви бъде знакът, ще намерите Младенец, повит и лежащ в ясли. И заедно с ангела се намери множество небесно войнство, което хвалеше Бога, казвайки: Слава на Бога във висините и на земята мир между човеците, в които е Неговото благоволение. Щом ангелите си отидоха от тях на небето, овচারите си рекоха един на друг: Нека отидем тогава във Витлеем, и нека видим това, що е станало, което Господ ни изяви. И дойдоха бързо и намериха Мария и Йосифа и Младенеца, лежащ в яслите. И като видяха, разказаха, каквото им беше известно за това дете. И всичките като чува, се зачудиха за това, което овচারите има казаха.“

(Лука 2:8-18)

Знаете ли какво казва Библията за раждането на Исус?

1. **Кой ангел се яви на Мария?**
а) Ангел Господен; б) Михаил; в) Гавриил; г) Рафаил; д) Уриил.
2. **Кой е цар на Юдея при раждането на Исус?**
а) Октавиан Август; б) Пилат Понтийски; в) Ирод Агрипа; г) Ирод Антипа; д) Ирод Велики;
3. **Къде е роден Исус?**
а) Витания; б) Назарет; в) Витлеем; г) Ерусалим; д) Витсаида.
4. **Как овচারите намериха Мария, Йосиф и Младенеца, лежащ в яслата?**
а) Получиха съновидение; б) Проче-

- тоха Писанията; в) Един пророк им каза; г) Един ангел от Господа им каза.
5. **На кого беше открито от Св. Дух, че няма да виси смърт, докато не види Господния Помазаник?**
а) Захария; б) Йосиф; в) Йоан Кръстител; г) Симеон; д) Петър.
6. **Каква беше Анна, Фануиловата дъщеря, от Асировото племе?**
а) Майка и домакиня; б) Търговка и лихварка; в) Пророчица и вдовица; г) Чистачка и готвачка;
7. **Как мъдреците от изток наме-**

риха Младенеца и Му се поклониха?

- а) Бяха предупредени от Бога насън;
- б) Следваха една звезда на изток;
- в) Бяха прочели пророческите писания;
- г) Цар Ирод им обясни; д) Един ангел от Господа ги заведе до мястото.
8. **Какви дарове принесоха мъдреците на Исус?**
а) злато, сребро и диаманти; б) вино, мед и масло; в) скъпи дрехи, подправки и аромати; г) камили, коне и говеда; д) злато, ливан и смирна.

Отговор: 1. в; 2. г; 3. в; 4. г; 5. г; 6. в; 7. б; 8. д.

Дарът на любовта - благословението

**Скъпи приятели, читатели
на в-к Божието слово,**

Най-скъпият дар е дарът на любовта! А нашият небесен Отец ни обича толкоз много, че даде за нас най-великия дар на любовта. Той даде пълнотата на Благословението чрез раждането и живота на нашия Господ Иисус Христос.

На това Рождество ние се присъединяваме към вас и семействата ви чрез празнуването на Христовото раждане.

И през Новата година ще продължим да празнуваме. Бог продължава да ни разкрива благословението за нашия свят чрез всеки един от нас. Понеже същата любов и сила, които пребъдват в Иисус, сега са живи и действащи в Неговите деца.

Бог е сложил благословението в нашите ръце и ние трябва да го

предадем на света.

Завършвайки 2022 година със славното празнуване на нашия Господ и Спасител, се придвижваме към 2023 година със сърца, пълни с Неговата любов и с очакване за по-добър живот!

Молитвата ни е във всяка наша статия да откриете нов аспект на най-великия дар на любовта – благословението, което Бог ни даде в Иисус!

Когато нашето семейство се събира за Рождество, знайте, че ние ви обичаме. Вие сте в сърцата и молитвите ни. Благодарим на Господ за вас, читателите. За нас вие сте най-великото разкриване на Неговата любов и Благословение.

От редакцията

**Честито Рождество Христово!
Благословена Новата 2023 година!**

БЛЯСЪК НАД ЕЛХОВО БОРЧЕ

Настъпила отрано Бъдни вечер,
вън грейна лампа над елхово борче,
снежинки заблестяха с танца леден,
накацаха пред малкото прозорче.

Ангелчета бели, снежни слизат,
звезда от сняг поставят връз елхата,
с песнички звънливи пак приспиват
това дърво във приказна премяна.

И вихрове тъй лекичко се гонят,
сред тази снежна, бяла тишина,
и мигове от детски спомен ронят,
на Рождество донасят топлина.

Кирил Иванов

Вестник **Божието Слово**
във вашия дом!

КАТАЛОЖЕН НОМЕР 106
Цена: 3,60 за една година

- 6 пъти в годината
- 12 страници
- цветно електронно издание
- <http://domnaradost.com/bg/multimedia/newspaper.html>

АБОНИРАЙТЕ СЕ!

за 2023 година

**Божия църква
„Дом на радост“**

с п-р Вл. и Б. Владимирови
Ви канят на Богослужения
в кв. Люлин 8, ул. Гоце Делчев 112
вторник и петък от 18:30 ч.,
неделя от 11:00 ч.

В Баня,
ул. „Св. св. Кирил и Методий“ 16
четвъртък 18:30; неделя 9:30 ч.

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА:

1320 София Баня
ул. „Св. св. Кирил и Методий“ 16
Тел.: (02) 9973307
e-mail: milchot@yahoo.com
Гл. редактор: Ани Тотева
Вестникът се издържа от
волни пожертвования.

Банкова сметка:
Райфайзенбанк, гр. София
ул. „Гогол“ 18-20
IBAN: BG82RZBB9155
1000675428
Предпечатна подготовка
ТЕМТО ЕООД, www.temto.eu